

Hensyn til de tidligere, at jeg kan henholde mig til, hvad jeg allerede har sagt, og at jeg ogsaa vil foreslaa det henvist til Udvalg. Jeg skal i øvrigt indskrænke mig til en Bemærkning om, at jeg for mit Vedkommende finder det meget tvivlsomt, om det er formaalstjenligt at aabne Døren for Dannelse af Valgmenigheder i en i Forhold til den ældre Lovgivning saa stor Udstrækning, som dette Lovforslag tilsigter. Jeg ser jo godt de Fordele, det har, og hvad der kan tale derfor, særlig naar man tager Hensyn til Gennemførelsen af et Forslag om Menighedsraad. Tanken er jo den, at de Mindretal, som derved blive mindre heldig stillede, skulle kunne udsondre sig i Valgmenigheder. Deraf kan imidlertid meget let blive Følgen, at Valgmenigheder i Tidens Løb ikke længere blive Undtagelsen, men blive Reglen. Den højtærede Minister har, saa vidt jeg erindr. flere Gange udtalt, at han for sit Vedkommende betragter det som det naturlige, at Valgmenigheder ville vedblive at være Undtagelser og ikke Reglen. Dertil slutter jeg mig ganske. Konsekvensen af, at Valgmenigheder blev Flertal i Landet, og Sognemenighederne kun indbefattede et Mindretal af Folkekirken's Medlemmer, vilde nemlig uundgaelig blive, at man senere, om kortere eller længere Tid, vilde rejse det Spørgsmaal: men hvorfor skal da den finansielle Understøttelse, Midlerne, gives til Mindretallet, og naar man saa kommer til den Besvarelse, som da vil kunne komme til at ligge meget nær, at dertil bør Midlerne ikke indskrænkes, saa bliver det et andet stort Spørgsmaal, om man vil tillægge Valgmenighederne dem, da de jo ere baserede paa at underholde sig selv. Og den sidste Konsekvens — jeg haaber, det vil ske sent — vil blive, at man hverken tillægger Valgmenighederne eller Sognemenighederne den Understøttelse, som Grundloven har tilsikret. Vi kunne med andre Ord befrygte som Følge deraf en Ophævelse af denne Grundbestemmelse for Folkekirken's Stilling. Det er derfor, efter min Mening, et tveægget Sværd, der smeddes for Folkekirken, hvis man gør det alt for let at træde ud i Valgmenigheder. Dette Spørgsmaal forekommer mig at være saa indgribende i Kirkens hele Liv, at det lige saavel som Spørgsmaalet om Menighedsraad trænger til en Udtalelse fra Kirkens Side om, hvorledes den ved sine bedste Repræsentanter vil finde sig til Rette i en saadan Ordning.

S. Jensen: Da jeg ogsaa forudsætter, at dette Forslag vil blive henvist til Udvalget, finder jeg ikke Anledning til at udtale mig om Enkeltheder. Heller ikke vil jeg imødegaa det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos), skønt jeg ikke kan være enig i hans Opfattelse. Jeg skal blot anbefale det af Folketinget vedtagne Forslag paa det bedste.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Det er vel næppe sandsynligt, at der vil komme stort Udbytte udaf, om jeg og det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) stod her og drøftede de Spørgsmaal, som det ærede Medlem nu berørte, navnlig da det er tydeligt nok, at Meningen er, at der i Aar ikke kommer noget ud af disse Sager. Jeg tror dog at burde sige, at det ærede kongevalgte Medlem maler alt for sort, naar han mente, at dette Lovforslag var et tveægget Sværd, der muligvis kunde skade Folkekirken og føre til, at Valgmenighederne blev Regel i Stedet for Undtagelse. Jeg tror, at dette Forslags Gennemførelse vil skabe ganske anderledes sunde Tilstande paa dette Omraade i Folkekirken end vi nu have, thi mange Steder, i alt Fald flere Steder, hvor der er dannet Valgmenighed, bliver man ved at staa som Undtagelse, fordi man nu har Kirken; havde de ikke Kirken at vedligeholde, vilde Undtagelsen falde bort, idet man saa maaske kunde faa en Præst i Sognekirken, som man kunde samles om. Det er der meget, der taler for, og trindt om i kirkelige Kredse har man ogsaa været af den Anskuelse. — Jeg føler mig overbevist om, at Valgmenighederne, naar dette Forslag gennemføres, alligevel ville blive Undtagelsen. Det vil stedse blive en Undtagelse, at en Del Mennesker samles for selv at betale deres Præst. Det er nemlig en ikke saa ganske ringe Byrde, de paatage sig, foruden de øvrige Omkostninger, der høre med for at danne en Valgmenighed, selv om man ikke behøver at bygge Kirke. Jeg frygter ikke for, at Valgmenighederne ville blive Reglen efter dette Forslags Gennemførelse. Jeg vil haabe, at Tilstanden vil blive saaledes i Folkekirken, at Valgmenigheder altid blive Undtagelsen, thi saa længe vi have denne Lovparagraf om, at Staten støtter den lutherske Kirke, vil det være naturligt, at den Præst, der er kaldet til Sognet, ogsaa betjener Sognets Menighed. I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa at drøfte de mørke Udsigter, som det ærede Medlem